

Da ellers Ingen ønskede at høre sig, bemærkede Formanden, at han vilde indskrænke Oplæsningen af Lovforslaget til de Paragrapher, hvori der ved Landstingets Beslutning var foretaget Forandringer, samt sidste Paragraph. Derefter oplæstes paa den angivne Maade til Vedtagelse

Forslag til Lov

om

Værnepligt for Kongeriget Danmark,

der ved den paafølgende Afstemning vedtoges eenstemmig med 34 Stemmer.

Formanden: Da der ved Landstingets Beslutning er foretaget Forandringer i Lovforslaget, saaledes som det fremkom fra det andet Thing, bliver det nu at tilbagevende dertil med Anmodning til Formanden om paany at forelægge det for Samme.

Den følgende Sag paa Dagsordenen var: Anden Behandling*) af Forslag til Lov, hvorved den for Amtsfornaltere i Kongeriget ved Lov af 8de Marts 1856 normerede Contoirholbsgodtgjørelse nærmere ordnes.

Til denne Behandling var der intet Endringsforslag fremkommet; begge Lovforslagets Paragrapher fattes under Forhandling.

Da Ingen begjærede Ordet, gif man til Afstemning, hvorved:

1) § 1 (see Anh. A. Sp. 1853—54) vedtoges eenstemmigt med 35 Stemmer.

2) § 2 (see Anh. A. Sp. 1854) vedtoges eenstemmigt med 34 Stemmer.

Sagens Overgang til 3die Behandling fattes derefter under Afstemning og vedtoges eenstemmigt med 34 Stemmer.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var: Anden Behandling*) af Forslag til Lov angaaende en Forandring og tildeels Forhøjelse i Henseende til de ved Forordningerne af 12te September 1792 og 8de Februar 1810 paabudne Afgifter af Arv, saavel som Ophævelse af den ved sidstnævnte Anordnings § 6 paabudne Afgift af Fæste- og Arvefæstesteder saa og af de i D. L. 5—2—75 ommeldte Forlovspege.

Til denne Behandling var der intet Endringsforslag fremkommet. Alle Lovforslagets Paragrapher fattes under Forhandling.

Madvig: Det er med stor Frygtfomhed, at jeg retter den Anmodning til den ærede Justitsminister at ville tage under Overveelse, om der ikke gives et enkelt Tilfælde, i hvilket Bestemmelsen i § 2 vil komme til at medføre en særlig Ubillighed. Jeg gjør denne Hensigt til den ærede Minister paa Grund af en mig tilkommen Opfordring, som jeg i mange Henseender vilde have ønsket hellere var kommen til en af de juridisk dannede Landstingmænd, der selv kunde have foretaget en bedre foreløbig Overveelse, end jeg har været istand til. Det Spørgsmaal, som jeg, som sagt, skal tillade mig at gjøre, angaaer en Form af Arv, som man pleier at benævne Senioratsarv, og hvorpaa der, naar man adskiller den fra Majoratsarv, kun forekommer faa Exempler, men hvorpaa dog er mig nævnet et Exempel. Der forekommer der en Bestemmelse om, at en vis Arvegenstand, f. Ex. en Capital, bestandig skal gaae over til den Ældste i en vis Familie. Af en saadan Bestemmelse, der isvrigt er Følgen af en vilkaarlig Disposition af privat Mand, følger, at slike Arvegenstande hyppigt gaae over fra den ene til den anden Besidder, og derfor oftere komme til at udrede Arveafgift, og da den hyppigst gaaer over til fjernere Slægtninge i Almindelighed, kommer til at udrede en høiere Afgift. Erhvervelsen af Arven er i og for sig af mindre Værdi for Arvetageren,

*) Første Behandling findes i Tidenden Sp. 2138.

*) Første Behandling findes i Tidenden Sp. 2157—58.